

فرایند اثربخشی روان‌درمانی پویشی / تجربی تسریع شده در افسردگی اساسی

سعید محمد^{۱*}، دکتر علیرضا جزایری^۲، دکتر بهروز دولتشاهی^۳، دکتر امید رضایی^۲، دکتر عباس پورشهباز^۲

^۱ دانشجوی دکتری تخصصی روان‌شناسی بالینی، دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی، تهران، ایران.

^۲ هیئت علمی گروه روان‌شناسی دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی دکتری روانشناسی بالینی

^۳ هیئت علمی گروه روان‌پزشکی دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی

* نویسنده مسئول

آدرس: تهران، بزرگراه چمران، اوین، بلوار دانشجو، خیابان کودکیار، دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی

saeedmhr@yahoo.com

چکیده

هدف: با توجه به اهمیتی که روان‌درمانی‌های پویایی در درمان اختلالات روانپزشکی دارند و به خصوص توسعه‌فزاینده‌ای که روان‌درمانی‌های پویایی کوتاه مدت در سال‌های اخیر پیدا کرده‌اند پژوهش حاضر به اثر بخشی یک نوع از این درمان‌ها به نام روان‌درمانی پویایی/تجربی تسریع شده (AEDP) بر افسردگی اساسی پرداخته و نقش مکانیزم‌های دفاعی کلاسیک و تاکتیکی را در فرایند درمان مورد بررسی قرار داده‌است.

روش بررسی: پژوهش حاضر، مطالعه تک آزمودنی با حجم نمونه ۶ بیمار (شامل ۲ مرد و ۴ زن) می‌باشد. مداخلات بر اساس طرح چند خط پایه‌ای از نوع بین آزمودنی سازماندهی شد. میانگین سنی بیماران ۲۸ سال بود. همه بیماران، در دو مرحله مجزا مبتلا به افسردگی اساسی تشخیص داده شدند: ارزیابی اولیه توسط یک روانپزشک برای بررسی محور I و II، و ارزیابی دیگر برای اعمال دقیق‌تر معیارهای شمول و خروج توسط پژوهشگر و با استفاده از مصاحبه تشخیصی ساختار (SCID) انجام گرفت. تعداد جلسات برای تمامی بیماران ۲۰ جلسه بود به انضمام ۳ جلسه پیگیری برای هر بیمار. جلسات درمانی بر اساس کتاب راهنمای روان‌درمانی تجربی پویایی تسریع شده (۱) صورت پذیرفت. در نهایت اطلاعات از طریق آزمون‌های بک (BDI)، مقیاس سازگاری اجتماعی (SAS)، پرسشنامه مکانیسم‌های دفاعی (DSQ) و چک لیست دفاع‌های تاکتیکی گردآوری شدند.

یافته‌ها: داده‌ها از طریق تحلیل چشمی نمودار و آزمون تحلیل واریانس ناپارامتریک (فریدمن) بررسی گردید. تحلیل داده‌ها نشان داد میزان افسردگی (BDI) و سازگاری اجتماعی (SAS) به شکلی معنی‌دار قبل، حین و پس از درمان تفاوت دارند. $p=0.009$ و $p=0.006$ (میزان استفاده از مکانیسم‌های دفاعی تاکتیکی نیز در سه مرحله مذکور تفاوت معنی‌دار دارد) $p=0.009$. ولی مکانیسم‌های دفاعی کلاسیک در سه سطح پخته نوراتیک و ناپخته تفاوت معنی‌داری نشان ندادند ($p=0.11$ و $p=0.51$ و $p=0.06$)

نتیجه‌گیری: روان‌درمانی پویایی/تجربی تسریع شده (AEDP) بر کاهش علائم افسردگی اساسی به شکل معنی‌داری اثر بخش است، در حالی که قدرت تغییر مکانیزم‌های دفاعی کلاسیک را در طی ۲۰ جلسه درمان دارا نمی‌باشد ولی می‌تواند بکارگیری مکانیسم‌های دفاعی تاکتیکی را در حد معنی‌دار کاهش دهد.

کلید واژه‌ها: روان‌درنی پویایی کوتاه مدت، افسردگی، مکانیسم‌های دفاعی، سازگاری اجتماعی

مقدمه

عمیق در تعارض‌های هیجانی بیماران عنوان شده است. در مقابل روان‌درمانی‌های کوتاه مدت همواره به عنوان روش‌هایی دیده‌شده‌اند که تنها قادر به حل مشکلات مشخص، برطرف نمودن علائم خاص و بازگرداندن بیمار به سطح عملکرد اولیه می‌باشند. اما اخیراً^۱ برخی از

هدف روان‌درمانی پویایی بلند مدت^۱ ایجاد تغییرات شخصیتی دراز مدت و پایدار از طریق کنکاش

^۱ Long-term Dynamic Psychotherapy

پوشش‌دادن به طیف وسیع اختلالات و پایداری اثرات درمانی(۵)، از جمله مهمترین فاکتورهای قابل بحث در این متدها می‌باشد. تقریباً از سال ۱۹۷۰ روان‌درمانگران با انجام پژوهش‌های گوناگونی به بررسی اثربخشی درمانهای پویایی کوتاه مدت بر اختلالات روانپزشکی به خصوص بر افسردگی اساسی پرداختند. از جمله این تحقیقات می‌توان به موارد زیر اشاره نمود؛ در مطالعه ای که توسط دِکر^{vi} و همکاران (۲۰۰۷) در مورد اثربخشی روان‌درمانی پویایی کوتاه مدت روی افسردگی در مقایسه با دارو درمانی صورت گرفته‌بود مشخص گردید که در هر دو وضعیت بیماران به صورت معنی‌داری در طی ۸ هفته اول بهبود یافتند و دارو درمانی به مقدار ناچیز به روان‌درمانی برتری داشت خصوصاً در چهار هفته اول درمان و این امر می‌تواند به این دلیل باشد که به خوبی مشخص گردیده‌است ضد افسردگی‌ها زمان محدودتری لازم دارند (۲ تا ۳ هفته) تا اثر نمایند و روان‌درمانی ماهیتاً به زمان بیشتری نیاز دارد(۶). در مطالعه‌ای که توسط ماری‌کرو^{vii} (۲۰۰۵) صورت گرفت اثر بخشی روان‌درمانی کوتاه مدت روی افسردگی مورد بررسی قرار گرفت در این مطالعه که از نوع مطالعه تک موردی بود مشخص گردید که علائم افسردگی که در شروع درمان در سطح شدید (۲۹ تا ۶۳) بودند. پس از ۱۲ جلسه درمان به سطح خفیف یعنی

روان‌درمان‌های کوتاه مدت که ریشه در تئوری روانکاوی دارند مدعی ایجاد تغییرات عمیق در طیف وسیعی از اختلالات روانشناختی می‌باشند. این نوع روان‌درمانی‌ها که روان‌درمانی‌های پویایی کوتاه مدتⁱ (STDPS) نامیده می‌شوند وجوه مشترک زیادی دارند که همگی موجب تسریع فرایند درمان می‌گردد. از جمله؛ تجربه هیجانی حین جلسه بیمارⁱⁱ، سطح بالای فعالیت درمانگر، تشویق بیمار به همکاری و توجه فعال به محدودیت زمانی(۱).

این متدها با جایگزین نمودن روش‌های معمول گذشته، یعنی ایجاد بصیرت در بیمار برای دستیابی به تغییرات درمانی به تجربه عمیق عواطف به عنوان مهمترین عامل تغییر روی آورده‌اند. هدف تکنیکی و اولیه آنها تسهیل تجربه هیجانی و دستیابی به عواطف عمیق بیمار به عنوان مهمترین ابزار برای رسیدن به مواد ناخودآگاه پیشین و برطرف نمودن علائم بیماری می‌باشد(۲). از جمله این روش‌های درمانی می‌توان به روان‌درمانی کوتاه مدت مالانⁱⁱⁱ، روان‌درمانی پویایی کوتاه مدت دوانلو^{iv}، روان‌درمانی پویایی/ تجربی تسریع شده فوشا^v و درمان همدلانه تسریع‌شده آلپرت اشاره نمود. اشاره نمود. مقرون به صرفه‌بودن(۳)، اثربخشی بالا(۴)،

i Short-term Dynamic Psychotherapy (STDPS)

ii In-session emotional-experience

iii Brief Dynamic Psychotherapy

iv Intensive short-term Dynamic Psychotherapy (ISTDP)

v Accelerated Experiential Dynamic Psychotherapy

(AEDP)

vi De ker

vii May Crew

و همکاران مورد بررسی قرار گرفت. این مطالعه روی ۴۳ آزمودنی صورت گرفت که در آن مکانیزم‌های دفاعی توسط پرسشنامهⁱ DSQ وⁱⁱ DMRS سنجیده شد. آن‌ها آن‌ها دریافتند که علائم خیلی سریع در اوایل درمان بهبود پیدا می‌کنند در حالیکه دفاع‌ها در طی نیمه دوم درمان تغییر می‌یابند (۱۱). در همین راستا نگارنده قصد داشته تا در درجه اول به لحاظ میزان فراوانی و اهمیتی که بیماری افسردگی در کشور ما دارد کارآیی درمان کوتاه مدت پویشی/ تجربی تسریع شده (AEDP) را روی بیماران افسرده ایرانی بررسی نموده و سپس نقش دو نوع مکانیسم دفاعی کلاسیک و تاکتیکی را به عنوان متغیرهای میانجی در فرایند تغییر در روان‌درمانی‌های کوتاه مدت بررسی نماید، که البته بررسی مکانیسم‌های دفاعی تاکتیکی برای اولین بار در این پژوهش صورت پذیرفته است. مکانیسم‌های دفاعی تاکتیکی بنا به تعریف شامل تمامی مانورهای کلامی و غیرکلامی بیماران می‌باشد که در موقعیت‌های بین فردی جهت جلوگیری از ارتباط معنی‌دار صورت می‌پذیرد و شامل ابهامⁱⁱⁱ، کلی‌گویی^{iv}، عبارات و اظهارات متضاد^v، فعالیت کلامی بالا به صورتی که مانع گفتگوی دو طرفه گردد، یا پریدن از موضوعی به موضوع دیگر، اجتناب از تماس چشمی،

(۱۴ تا ۱۹) رسیدند و اینکه پس از ۳ ماه پیگیری علائم در یک سطح غیر افسردگی قرار داشتند (۷). در متاآنالیز دیگری که توسط اندرسن (۱۹۹۵) و لمبرت روی ۲۶ پژوهش صورت گرفته است مشخص گردید که عملکرد STDPS به صورت معنی‌داری بهتر از لیست انتظار می‌باشد. در این مطالعه مشخص گردید که این روش در برطرف نمودن اضطراب و افسردگی همپای درمان شناختی رفتاری می‌باشد (۹). در یک متاآنالیز که توسط آلن عباس و همکاران روی پژوهش‌های STDP که در فاصله بین سال‌های ۱۹۷۰ تا ۲۰۰۴ به چاپ رسیده‌اند صورت گرفته ۷۰ پژوهش به لحاظ متدولوژیک واجد شرایط شناخته شدند. در این مطالعات میزان اثر روان‌درمانی‌های پویشی کوتاه مدت (STDPS) با بیماران گروه کنترل (لیست انتظار) مورد مقایسه قرار گرفت. نتایج نشان داد که STDPS به طور قابل ملاحظه‌ای در کاهش علائم روانپزشکی و بهبود عملکرد اجتماعی موثراند (۹). اما سوای اثر بخشی نکته دیگری که همواره ذهن درمانگران را به خود مشغول داشته تبیین فرایند اثربخشی این درمان‌ها بوده است و همواره متغیرهای گوناگونی به عنوان میانجی‌های درمانی مطرح و مورد آزمون قرار گرفته‌اند. از جمله این متغیرهای میانجی می‌توان به تجربه عمیق عواطف سرکوب شده در حین درمان (۱۰) و یا تغییر در مکانیسم‌های دفاعی (۵) اشاره نمود. به عنوان مثال چگونگی تغییر مکانیزم‌های دفاعی در حین درمان و تأثیر آن روی نتیجه توسط آن گریت

i Defense style Questionnaire (DSQ) self rated

ii Defense Mechanism Rating Scales (DMRS)

iii Vagueness

iv Generalization

v Contradictory statements

متوسط بودند مجدداً توسط آزمونگر مورد مصاحبه تشخیصی ساختار یافته (SCID) جهت بررسی ملاک‌های ورود و خروج قرار می‌گرفتند. این ملاک‌ها شامل وجود افسردگی اساسی، سن حد اقل ۲۵ و حد اکثر ۴۵، تحصیلات حداقل فوق دیپلم، عدم وجود اختلال در محور II عدم وجود دیگر اختلالات محوری به جز افسردگی اساسی، عدم استفاده از هرگونه داروی ضدافسردگی طی ۶ ماه گذشته، عدم وجود هرگونه تفکر و یا تلاش برای انجام خودکشی بودند. بیماران سپس جهت تعیین خط پایه با استفاده از آزمون‌های افسردگی بک (BDI)، مقیاس سازگاری اجتماعی (SAS)، پرسشنامه مکانیسم‌های دفاعی (DSQ) و چک لیست دفاع‌های تاکتیکی توسط درمانگر مورد ارزیابی قرار می‌گرفتند. بیماران به ترتیب و با حد فاصل ۱۰ روز از یکدیگر به صورت ۲ تا ۲ تا در سه مرحله وارد درمان شدند. بدین ترتیب که ابتدا ۲ نفر اول اولین مرحله خط پایه را گذراندند و پس از ۱۰ روز که دومین مرحله خط پایه را می‌گذراندند ۲ نفر دوم وارد مرحله اول ارزیابی خط پایه شدند و بدین ترتیب وقتی گروه اول پس از ۲ جلسه ارزیابی اولیه وارد درمان شدند گروه دوم وارد ارزیابی دوم و دو نفر سوم وارد ارزیابی اول شدند (نمودار ۱ و ۲). در جلسات ارزیابی اولیه سعی می‌شد تنها اطلاعاتی در مورد وضعیت روانی فرد کسب گردد و به لحاظ درمانی تا حد ممکن فاقد تاثیرگذاری باشد. ولی با این وجود تغییراتی در میزان نمره BDI مشاهده می‌شود که به لحاظ آماری فاقد معنی می‌باشد. بیماران پس از

پوزخندⁱ، اشک ریختنⁱⁱ و یا حرکات اضافی می‌باشد (۱۲) می‌باشد (۱۲) و اول بار توسط دوانلو به طور رسمی به آن‌ها اشاره شد (۵) و بعدها توسط دلاسلوا (۱۲) فوشا (۱) عباس (۳) و دیگران طبقه‌بندی و به نقش کلیدی آن‌ها در شکل‌گیری مقاومت در بیمار و جلوگیری از دسترسی به عواطف عمیق اشاره‌های مکرری گشته‌است. با وجود این اهمیت هیچگونه پژوهشی برای بررسی دقیق چگونگی تغییر آن‌ها حین درمان صورت نپذیرفته است و این پژوهش برای اولین بار به آن می‌پردازد. پس در مجموع مطالعه حاضر هم نتیجه (اثر درمان بر افسردگی اساسی) و هم فرآیند درمان (چگونگی تغییر متغیرهای میانجی) را در دستور کار خود داشته است.

مواد و روش‌ها

پژوهش حاضر جزء مطالعات آزمایشی تک آزمودنی (Single Case) محسوب می‌گردد. آزمودنی‌های پژوهش حاضر را ۶ بیمار مبتلا به افسردگی اساسی تشکیل می‌دادند که از روش نمونه‌گیری قضاوتی (به طور تصادفی و براساس روزهای هفته از بین مراجعه‌کنندگان به ۲ مرکز درمانی) انتخاب شدند. ابتدا یک مصاحبه تشخیصی توسط روانپزشک روی بیماران صورت می‌گرفت و چنانچه واجد ملاک‌های افسردگی اساسی خفیف تا

i Sarcasm

ii Weepiness

اجتماعی و مکانیسم‌های دفاعی محاسبه گردید و در نهایت به منظور تحلیل نتایج (به علت کمبود نمونه‌ها) از روش‌های تحلیل واریانس ناپارامتریک با اندازه‌گیری‌های مکرر (آزمون فریدمن)، آزمون اندازه اثر و روش تحلیل چشمی استفاده گردید.

یافته‌ها

نتایج حاصل از آزمون‌های بک (BDI)، مقیاس سازگاری اجتماعی (SAS)، پرسشنامه مکانیسم‌های دفاعی (DSQ) و چک لیست دفاع‌های تاکتیکی قبل از درمان، حین درمان و پس از درمان توسط آزمون ناپارامتریک فریدمن (به علت کمبود نمونه‌ها) مورد تحلیل قرار گرفت. همانگونه که در جدول ۱ و ۲ دیده می‌شود تفاوت میانگین نمرات افسردگی و سازگاری اجتماعی در سه دوره قبل از درمان، درمان و پس از درمان به ترتیب و با درجات معنی‌داری ($p=0.009$) و ($p=0.006$) در حد بالاتر از ۱٪ معنی‌دار می‌باشد، همچنین اندازه اثر (effect size) نمرات افسردگی در مورد ۵ بیمار در حد بالا می‌باشد (جدول ۳) این تغییرات در نمودارهای ۱ و ۲ نیز به وضوح قابل مشاهده می‌باشد. همانگونه که در این نمودارها دیده می‌شود در موارد ۱ و ۲ ما کاهش افسردگی را از سطح متوسط به سطح عدم افسردگی داریم و در موارد ۳ و ۴ این میزان از سطح متوسط به سطح خفیف تنزل کرده‌است. این نتایج بدین معناست که AEDP روی کاهش علائم افسردگی و ناسازگاری اجتماعی موثر می‌باشد. اما تحلیل چشمی نمودارهای ۳ و ۴ و نیز نتایج

ارزیابی اولیه وارد پروسه درمان شدند تعداد جلسات برای تمامی بیماران ۲۰ جلسه بود به انضمام ۳ جلسه پیگیری برای هر بیمار جلسات درمانی به صورت هفته‌ای دو بار تشکیل می‌گردید و پس از اتمام مرحله درمانی بیماران در ۳ مرحله و به فواصل هفته‌ای یکبار مورد پیگیری قرار گرفتند. جلسات درمانی بر اساس کتاب راهنمای روان‌درمانی تجربی/پویایی تسریع‌شده (۱) صورت‌پذیرفت. کلیه جلسات درمانی با کسب اجازه کتبی از بیماران ضبط می‌گردید و در پایان هر جلسه درمانگر با بازبینی جلسه تکنیک‌های بکار گرفته را در چک لیستی (شامل تمامی تکنیک‌های درمان AEDP) علامت‌گذاری می‌نمود. جهت بررسی مطابقت درمان اعمال شده از سوی درمانگر با دستور کار درمانی ۳ جلسه درمان به صورت تصادفی انتخاب و توسط ۲ درمانگر دیگر (روانشناس بالینی در سطح دکتری) مورد ارزیابی قرار گرفت که ضریب همسانی ۰.۹۰ بدست آمد. در مجموع ۸ نفر وارد درمان شدند که ۲ نفر در جلسات سوم و یازدهم درمان را ترک کردند و ۶ نفر درمان را تا انتها ادامه دادند. در نهایت اطلاعات از طریق آزمون‌های بک (با ضریب الفای ۰.۹۱) و ضریب باز آزمایی (۰.۹۴)، مقیاس سازگاری اجتماعی (با ضریب الفای ۰.۷۰) و بازآزمایی (۰.۷۴)، پرسشنامه مکانیسم‌های دفاعی (با ضریب آلفای ۰.۷۲ و بازآزمایی ۰.۷۸) و چک لیست دفاع‌های تاکتیکی (با درجه پایایی ۰.۹۳) (۱۴-۱۵) گردآوری شدند. برای هر سه دوره پیش از درمان حین و پس از درمان میانگین نمرات افسردگی سازگاری

جدول ۱- مقایسه نمرات افسردگی در سه موقعیت پیش از درمان، درمان و پیگیری

متغیر	ابزار سنجش	نمره افسردگی			شاخصهای مربوط به آزمون ناپارامتریک فریدمن							
		پیش از درمان	درمان	پیگیری	میانگین رتبه‌ها							
					پیش از درمان	درمان	پیگیری					
افسردگی	پرسشنامه افسردگی بک	۲۵.۷	۱۲	۱۳.۵	۳	۱.۳۳	۱.۶۷	۹.۳۳	درجه آزادی	۲	سطح معنی داری	۰.۰۰۹

جدول ۲- مقایسه نمرات سازگاری اجتماعی در سه موقعیت پیش از درمان، درمان و پیگیری

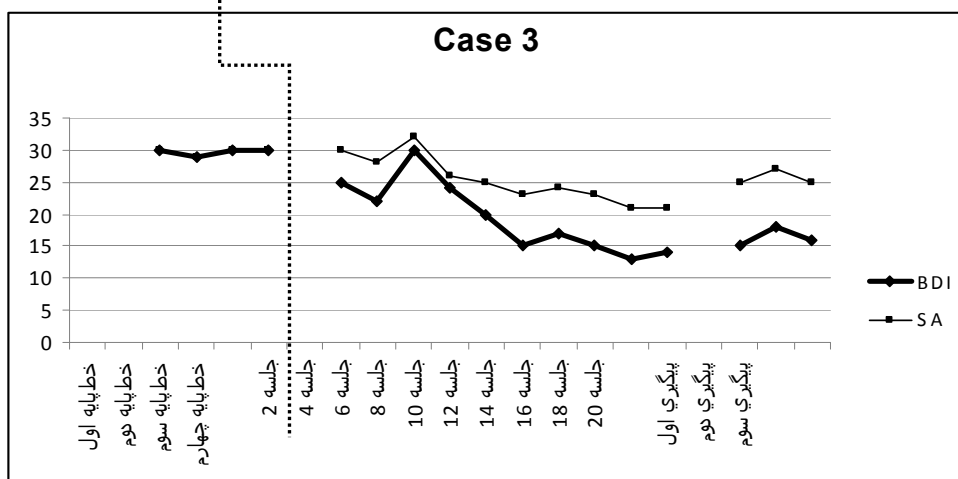
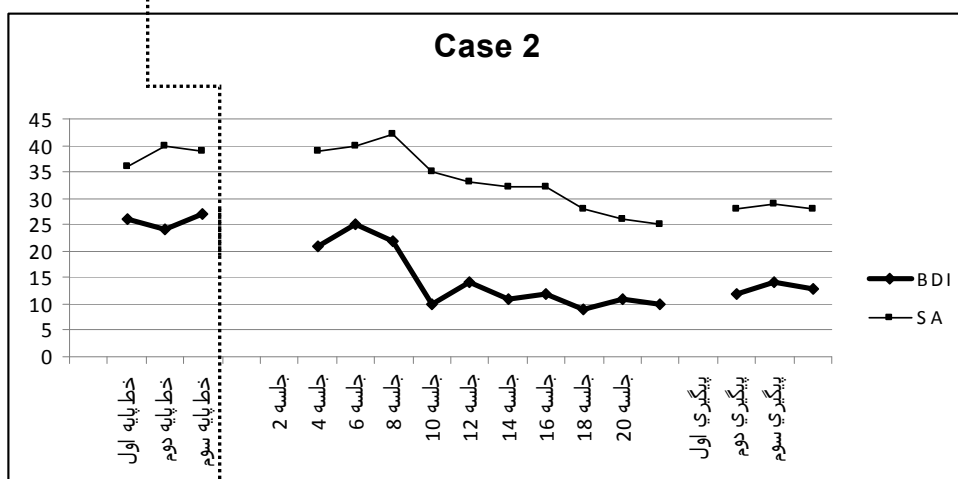
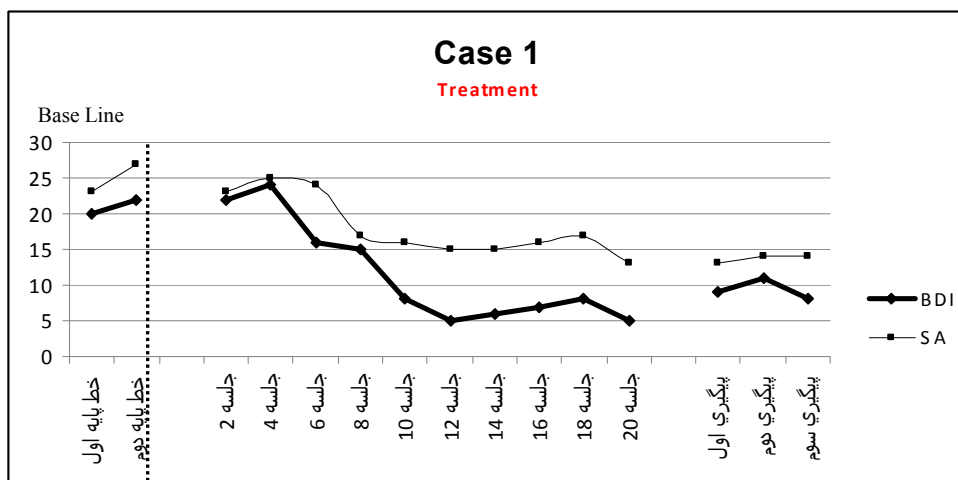
متغیر	ابزار سنجش	نمره سازگاری اجتماعی			شاخصهای مربوط به آزمون ناپارامتریک فریدمن							
		پیش از درمان	درمان	پیگیری	میانگین رتبه‌ها							
					پیش از درمان	درمان	پیگیری					
سازگاری اجتماعی	مقیاس سازگاری اجتماعی	۸۷.۷	۶۴.۳۳	۶۵.۵	۳	۱.۲۵	۱.۷۵	۱۰.۱۷	درجه آزادی	۲	سطح معنی داری	۰.۰۰۶

است که طی فرایند درمان AEDP استفاده از مکانیسم‌های دفاعی تاکتیکی به گونه‌ای معنی‌دار کاهش می‌یابد.

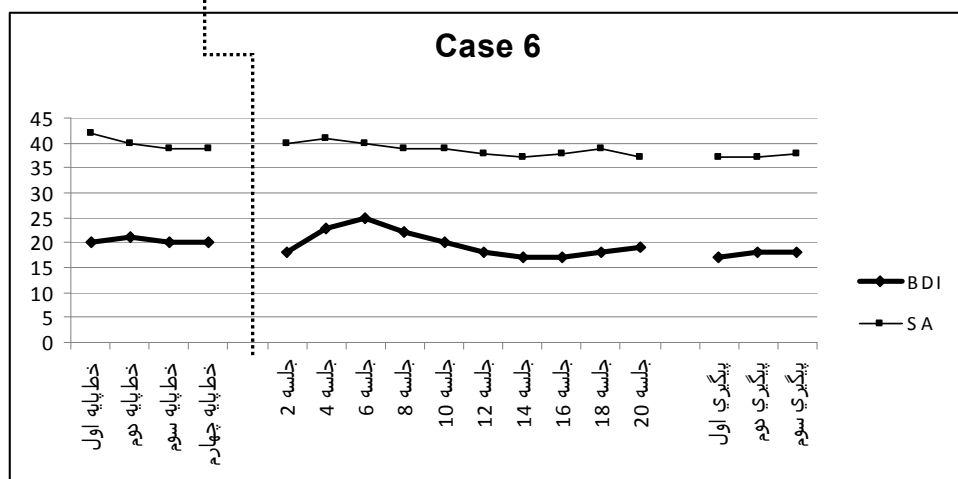
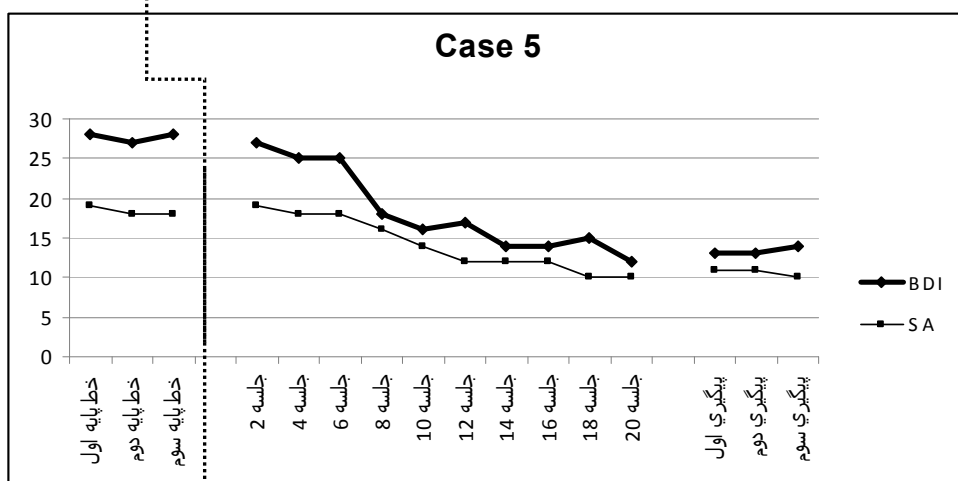
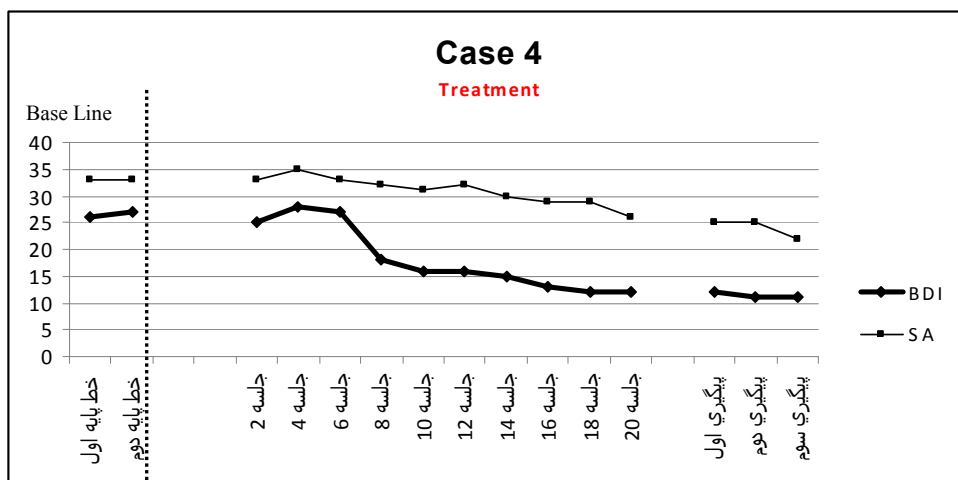
دست‌آورد دیگر این پژوهش تحلیل چگونگی تغییر علائم افسردگی در حین روان‌درمانی پویایی کوتاه مدت می‌باشد، همانگونه که در نمودارهای ۱ و ۲ مشاهده می‌شود علائم افسردگی و ناسازگاری اجتماعی در جلسات اولیه افزایش و سپس رو به کاهش گذاشته‌اند. از سوی دیگر علائم به شدت در طی ۱۰ جلسه اول افت داشته و پس از آن سیری یکنواخت را طی کرده‌اند.

حاصل از تحلیل واریانس ناپارامتریک داده‌ها (جدول ۴) در هیچ‌یک از سطوح سه‌گانه (ناپخته، نوراتیک و پخته) متغیر مکانیسم‌های دفاعی تغییر معنی‌داری را نشان نمی‌دهد. این یافته‌ها نیز بدین معناست که AEDP توان تغییر مکانیسم‌های دفاعی کلاسیک را ندارد. اما تحلیل چشمی نمودارهای ۳ و ۴ و نیز نتایج حاصل از تحلیل واریانس ناپارامتریک بیانگر تغییر معنی‌دار مکانیسم‌های دفاعی تاکتیکی (جدول ۵) در سه سطح پیش، حین و پس از درمان می‌باشد. این یافته نیز که برای اولین بار در این پژوهش بدست آمده حاکی از این

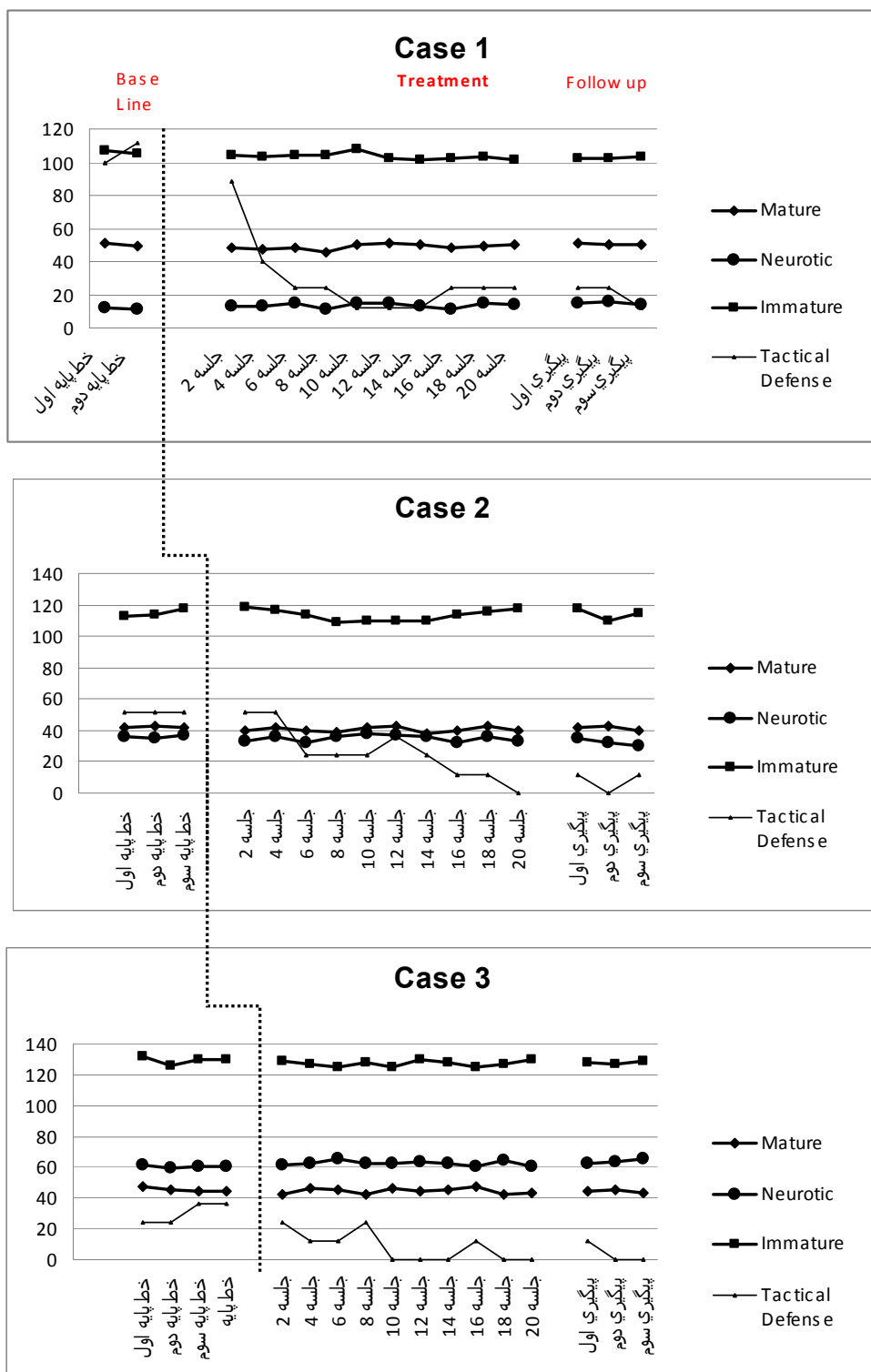
نمودار شماره ۱- تغییر میزان افسردگی و سازگاری اجتماعی بیماران ۲۰۲۰

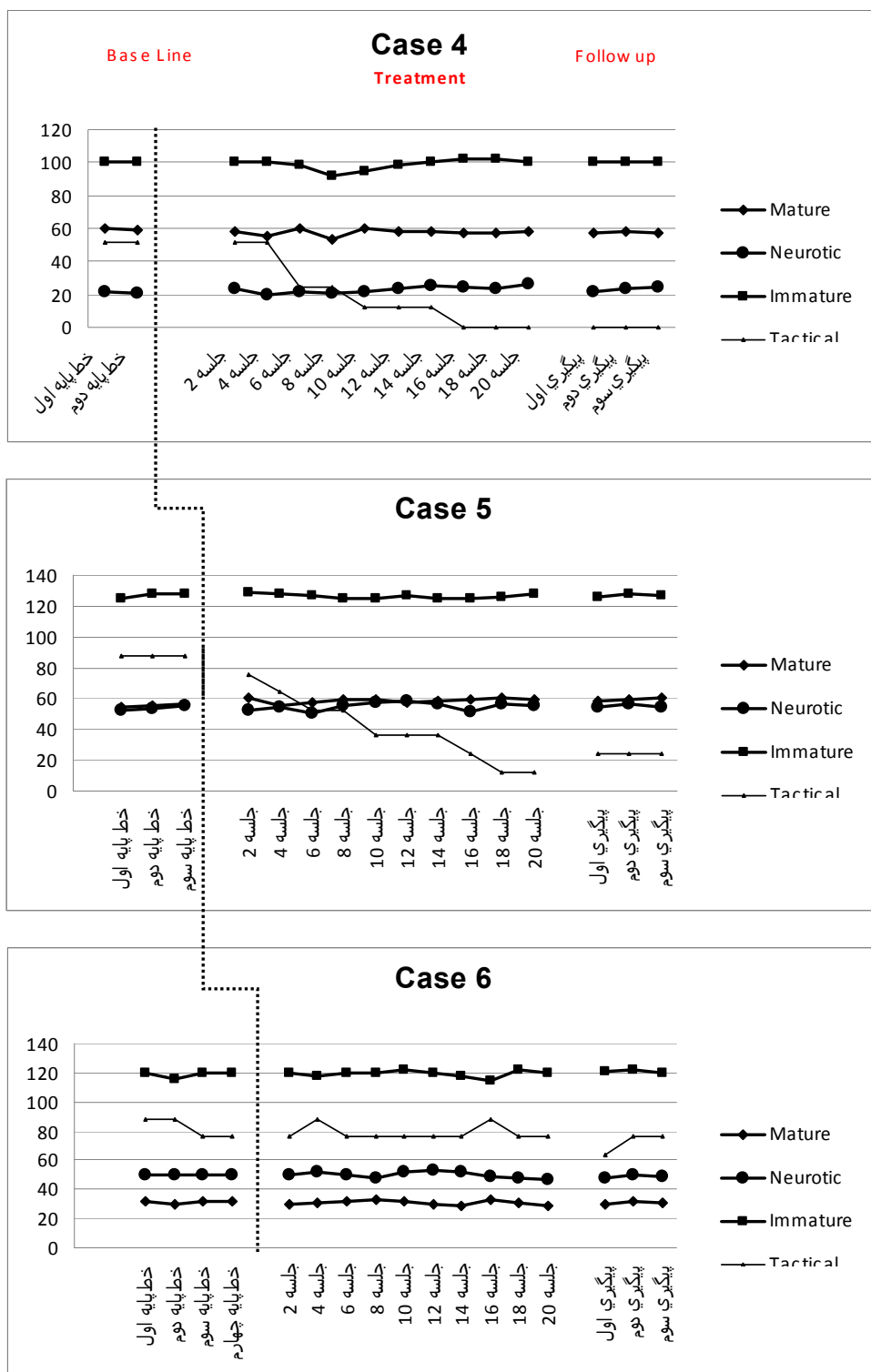
نمودار شماره ۲_ تغییر میزان افسردگی و سازگاری اجتماعی بیماران ۳ و ۴ و ۵

نمودار شماره ۳- میزان تغییر مکانیسم‌های دفاعی کلاسیک و تاکتیکی بیماران او ۲ و ۳

نمودار شماره ۴- میزان تغییر مکانیسم‌های دفاعی کلاسیک و تاکتیکی بیماران ۴ و ۵ و ۶

جدول ۳- اندازه اثر نمرات افسردگی قبل و پس از درمان

مورد	میانگین قبل از درمان	انحراف استاندارد	میانگین پس از درمان	انحراف استاندارد	d-cohen	اندازه اثر
مورد ۱	۲۲	۲	۱۲	۷.۱۳	۱.۹۱	بالا
مورد ۲	۲۵	۱.۵۲	۱۴	۵.۸۷	۲.۵۷	بالا
مورد ۳	۲۹	۰.۵۸	۱۹	۵.۶۴	۲.۵	بالا
مورد ۴	۲۶	۰.۵۷	۱۸	۶.۱۷	۱.۸۲	بالا
مورد ۵	۲۷	۰.۵۸	۱۸	۵.۳۷	۲.۳۶	بالا
مورد ۶	۲۰	۰.۵۷	۱۹	۲.۵۷	۰.۴	کم

جدول ۴- مقایسه نمرات دفاع‌های کلاسیک در سه موقعیت پیش از در درمان از درمان، درمان و پیگیری

متغیر	ابزار سنجش	میانگین حسابی			شاخصهای مربوط به آزمون ناپارامتریک فریدمن		
		پیش از درمان	درمان	پیگیری	میانگین رتبه‌ها		
					پیش از درمان	درمان	پیگیری
دفاع‌های کلاسیک	پرسشنامه مکانیزم‌های دفاعی (DSQ)	۴۷.۱۶	۴۶.۷۱	۴۷.۲	۲.۵	۱.۳۳	۲.۱۷
	پخته	۳۸.۷۷	۳۹.۴	۴۰.۱	۱/۶۷	۲	۲.۳۳
	ناپخته	۱۱۶	۱۱۴.۸۳	۱۱۵.۶	۲.۶۷	۱.۳۳	۲
							سطح معنی داری
							درجه آزادی
							مجدور کای
							۰.۱۱
							۰.۵۱
							۰.۰۶

جدول ۵- مقایسه نمرات دفاع‌های تاکتیکی در سه موقعیت پیش از درمان، درمان، و پیگیری

شاخص‌های مربوط به آزمون ناپارامتریک فریدمن						میانگین حسابی			ابزار سنجش	متغیر
سطح معنی‌داری	درجه آزادی	مجذور کای	میانگین رتبه‌ها			پیگیری	درمان	پیش از درمان		
			پیگیری	درمان	پیش از درمان					
۰.۰۰۹	۲	۱۰.۳۳	۱.۴۲	۱.۵۸	۳	۱.۷۷	۱.۸۳	۵.۳۸	چک لیست محقق ساخته	دفاع‌های تاکتیکی

بحث

استفاده می‌کنند به شکل S پیش بینی می‌نماید یعنی بدتر شدن موقت علایم در ابتدا و سپس کاهش شدید آنها در مراحل بعدی (۱۳). در پژوهش حاضر که درمان از نوع پویایی تجربی است این تشابه را می‌توان به این صورت تبیین نمود که در این درمان‌ها به علت مواجهه فرد با احساسات ناخواسته اضطراب بیمار در ابتدا افزایش می‌یابد که این امر می‌تواند به نوبه خود باعث افزایش علایم افسردگی و ناسازگاری اجتماعی گردد اما پس از چند جلسه که احساسات برونریزی شده و مورد پردازش و کنترل قرار می‌گیرند اضطراب و علایم دیگر رو به کاهش می‌گذارند نتایج پژوهش حاضر از این حیث که هیچ تغییری را در مکانیسم‌های دفاعی در حین درمان مشاهده نمود با یافته‌های گریت و همکاران (۲۰۰۲) که می‌گوید علایم خیلی سریع در اوایل درمان بهبود پیدا می‌کنند در حالیکه دفاعها در طی نیمه دوم درمان تغییر

نتایج پژوهش حاضر با پژوهش اندرسن و لمبرت (۱۹۹۵)، دِکِرⁱ و همکاران (۲۰۰۷) و ماری کروⁱⁱ (۲۰۰۵) در این زمینه که درمان داینامیک کوتاه مدت در کاهش علایم اضطراب و افسردگی موثر است می‌باشد (۶-۸). همچنین نتایج این پژوهش با پژوهش عباس و همکاران (۲۰۰۸) که می‌گوید روان‌درمانی داینامیک کوتاه مدت در افزایش سازگاری اجتماعی موثر است هم‌خوانی دارد (۹). اما همانگونه که در نمودارهای ۱ و ۲ مشاهده می‌شود علایم افسردگی و ناسازگاری اجتماعی در جلسات اولیه ابتدا افزایش و سپس رو به کاهش گذاشته‌اند لورنس (۲۰۰۷) شکل تغییر علایم را در درمان‌های شناختی رفتاری که از تکنیک‌های مواجهه‌ای

i Deker

ii May Crew

تجربه عواطف دردناک می‌باشد ولی پس از چالش با آنها در جلسات اولیه و برون‌ریزی عواطف نیاز فرد به استفاده از این مکانیسم‌ها کاهش می‌یابد.

نتیجه‌گیری

روان‌درمانی پویایی/تجربی تسریع‌شده (AEDP) در کاهش علائم افسردگی اساسی به شکلی معنی‌دار موثر است. AEDP در افزایش میزان سازگاری اجتماعی به طور معنی‌دار موثر است. این درمان تأثیری روی کاهش مکانیسم‌های دفاعی کلاسیک ندارد اما می‌تواند میزان بکارگیری مکانیسم‌های دفاعی تاکتیکی را به شکلی معنی‌دار کاهش دهد. با توجه به سرعت بالای اثر بخشی این روش درمانی شایسته است اقداماتی در جهت آموزش و پژوهش در این حوزه به طور خاص و در حوزه درمان‌های دینامیک کوتاه مدت به طور عام صورت گیرد.

محدودیت‌ها و پیشنهادات

یکی از محدودیت‌های پژوهش کوچک بودن جامعه آماری است. افراد تشکیل‌دهنده جامعه آماری پژوهش حاضر از بیماران مراجعه‌کننده به دو مطب روانپزشکی تشکیل شده‌است که نمی‌تواند بیانگر جامعه بیماران مراجعه‌کننده جهت روان‌درمانی باشد و این مساله تعمیم‌پذیری نتایج پژوهش را با محدودیت

می‌یابد ناهماهنگ است (۱۱) و این شاید به دلیل تفاوت تعداد جلسات درمانی این دو پژوهش باشد (در مطالعه گریت و همکاران تعداد جلسات درمان ۴۰ جلسه عنوان شده‌است). پس عدم تغییر مکانیسم‌های دفاعی تا پایان دوره درمان می‌تواند به دلیل کوتاه مدت بودن دوره درمان باشد. احتمالاً برای تغییر در مکانیسم‌های دفاعی که ماهیتی تثبیت‌شده و مستحکم در ساختار روانی دارند نیاز به درمان‌های دراز مدتری می‌باشد. کاهش استفاده از مکانیسم‌های دفاعی تاکتیکی بعلت چالش با آنها طی فرایند درمان بارها به صورت نظری عنوان شده‌است و اساساً کنارزدن و مقابله با آنها یکی از نکات ضروری برای دستیابی به عواطف عمیق و کاهش علائم بیماری در درمان‌های پویایی کوتاه مدت شناخته شده‌است (۱۲ و ۱۳). ولی تاکنون پژوهشی برای بررسی چگونگی تغییر آنها طی فرایند درمان صورت نگرفته‌است پس معنی‌داری کاهش استفاده از مکانیسم‌های دفاعی تاکتیکی در مطالعه حاضر تنها با نظریات ارائه شده در این زمینه هماهنگی دارد و با نتایج پژوهشی دیگری قابل قیاس و ارزیابی نیست. همچنین تحلیل چشمی نمودارهای ۳ و ۴ حاکی از کاهش استفاده از مکانیسم‌های دفاعی در ۱۰ جلسه اول درمان می‌باشد و پس از آن شاهد تغییراتی یکنواخت در این متغییر می‌باشیم. تفسیر این امر به تعریف مکانیسم‌های دفاعی تاکتیکی باز می‌گردد همانگونه که پیشتر عنوان شد عملکرد اولیه و ناهشیار این مکانیسم‌ها جلوگیری از

بیماران مراجعه‌کننده برای روان‌درمانی را با مشکل مواجه می‌نماید.

تشکر و قدردانی

پژوهشگر بر خود لازم می‌بیند که از زحمات بی‌دریغ اساتید گروه روانشناسی دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی به خصوص آقای دکتر بهروز دولتشاهی که در این پژوهش وی را یاری نموده‌اند تشکر و قدردانی نماید.

مواجهه می‌کند. بنابراین توصیه می‌شود مطالعات دیگری بر روی جمعیت‌های آماری متفاوت جهت تعمیم‌پذیری بیشتر نتایج انجام گیرد. در ارتباط با تعمیم‌پذیری محدودیت دیگر پژوهش حاضر بیماران خاصی (افراد دارای افسردگی خفیف تا متوسط) هستند که در این پژوهش شرکت کردند و این موضوع تعمیم نتایج به کل

منابع

1. Fosha D. *The transforming power of affect: A model for accelerated change*, New York : Basic books 2000; 103-109
 2. Fosha D. Techniques for accelerating dynamic Psychotherapy. *American Journal of Psychotherap* 1997; 51: 229-251
 3. Abbas A. Intensive short-term Dynamic Psychotherapy in a Private Psychiatric office: *American Journal of Psychotherapy* 2001; 56-6 2
 4. Fosha D. Emotion, true self, true other, core state: toward a clinical theory of affective change process. *Psychoanalytic Review* 2005; 92 (4), 513- 552
 5. Davanloo, H, *Unlocking the unconscious*. Selected papers of Habib Davanloo. New York: Wiley.1990 ;97-99
 6. Dekker.J.Speed of action :The relative efficacy of short psychodynamic supportive psychotherapy and pharmacotherapy in the first 8 weeks of a treatment algorithm for depression *Journal of affective Disorders* 2007;22
 7. Crow M.The process of change in interpersonal psychotherapy for depression.psychiatry; 68, 1; *ProQuest psychology Journals* 2005.pg43
 8. Anderson E, Lambert. M Short-term dynamically Oriented Psychotherapy a review and meta-analysis. *Clinical Psychology review*1995. (6): 500-514
 9. Abbas A. A naturalistic study of intensive short term dynamic psychotherapy .brief treatment and crisis intervention.2008(80) 164-171
 10. Greenberg L. depth of emotional experience and outcom.*psychotherapy research*,2005,15(3);248-260
 11. Grete A. Contribution of defensive functioning to the quality of working alliance. *American Journal of Psychotherapy*; 2002; 4; Health & medical complete
 12. Della Selva P. *Intensive short-term dynamic psychotherapy*. New York: Wiley.2006;43-45
 13. Laurensceau j. Some methodological and statistical issues in the study of change process in psychotherapy *.clinical psychology review* 2007; 27, 682-695
۱۷. نوروزی، ن. بررسی عامل دوگانه مقاومت و انتقال در بیماران با و بدون اختلال شخصیت .پایان نامه دکتری، دانشگاه علوم پزشکی ایران، ۱۳۸۴
۱۸. محمد، س. بررسی ویژه گیهای شخصیتی افراد مبتلا به کولیت اولسروز.پایان نامه کارشناسی ارشد. دانشگاه علوم پزشکی ایران ۱۳۸۰